

Dincolo de gardul colorat

Cristina Centea

Dincolo de gardul colorat

roman

EDITURA UNIVERSITARĂ
București

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CENTEA, CRISTINA

Dincolo de gardul colorat : roman / Cristina Centea. - București :
Editura Universitară, 2022
ISBN 978-606-28-1507-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815073

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2022
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Băiatul străbătu în fugă aleea îngustă ce despărțea cele două blocuri aflate față în față. Ajunsesse la intrarea în scară și stomacul i se strânse și mai mult, dacă asta era posibil. Apăsă cu gesturi grăbite butoanele de pe panoul interfonului, formând numărul binecunoscut.

Secundele curgeau alert, lăsându-i senzația supărătoare că fiecare dintre ele, pierzându-se inutil în neant, îl conducea spre o catastrofă inevitabilă. Lipsa de reacție din apartament nu era, în niciun caz, de natură să-l liniștească. Tropăitul nervos al ghetelor sale, semn de neputință frustrată, se intensifica.

Ce era în neregulă cu femeia asta? Era nebună? Inconștientă? Îl sunase, disperată, iar acum nu era de găsit?

Nici măcar pentru o clipă nu-i trecu prin minte faptul că ea îi telefonase, pur și simplu, însă în niciun caz nu-l invitase în apartamentul său.

Furia băiatului creștea exponențial. Izbi cu pumnul în zidul clădirii, tare, atât de tare încât simți pielea jupuindu-se. Dar nu conta. Nivelul de adrenalină din corpul lui era extrem de ridicat, anulând cu totul senzația de durere.

Scoase din buzunar telefonul și începu să caute numărul femeii. Era simplu de identificat, ultimul apel primit de la cineva care nu exista în agendă.

Sunetul monoton al soneriei îl exaspera. Îngreuna liniștea cu niște semnificații ce păreau din ce în ce mai grave. Dintr-un motiv sau altul, era ignorat. Dar nu se putea da bătut, n-avea cum. Trebuia să insiste, la infinit, era decis să nu înceteze până nu va obține ce voia.

În sfârșit, îi auzi vocea aspră, răgușită. O voce scârbită de viață.

– Da! Ce-i? Ai aflat ceva?

Puștiul încercă să-și inhibe repulsia firească la contactul cu acel ghem încâlcit de foneme care-i bombardea timpanul și răspunse în silă:

– Săru' mâna! Nu! Unde sunteți?

Era o oarecare grosolănie în exprimarea sa, dar chiar n-avea timp de pierdut. Femeia păru dublu descumpănită: de lipsa informației salvatoare și de tonul răstit al băiatului. Edi completă, grăbit, explicațiile:

– Am ajuns la dumneavoastră acasă. Vreau să văd caietele ălea. Poate găsim acolo un indiciu, ceva care să ne ajute să dăm de ea!

Nici chiar în acest moment critic, femeia nu părea să înțeleagă exact despre ce era vorba. Era confuză, cuvintele i se împleticeau în gură, aproape indescifrabile.

– Nu... lasă caietele... acum trebuie s-o căutăm! S-a întâmplat o nenorocire, sunt sigură!

Tânărul strânse pumnul mâinii care îi rămăsese liberă până simți durere. Respiră adânc, inhibându-și cuvintele grele care-i stăteau pe limbă. Nu rezolva nimic dacă țipa la ea.

– Păi v-am spus, am sunat la toți prietenii ei, nimeni n-a văzut-o, în afară de Sabin...

– A plecat de la el... e undeva pe stradă... trebuie să fie pe undeva...

– Știu! Lăsați asta, dați-mi jurnalele!

Era limpede că și femeia îl găsea la fel de enervant pe cât o considera el pe ea. Vocea îi devenise și mai ostilă.

– Nu! Nu înțelegi! Trebuie s-o opresc, să-i spun că...

Îi închise telefonul în nas. Era o pierdere de timp conversația aia, golită de orice conținut util. Evident, interlocutoarea sa era setată pe ale ei, închisă într-o bulă a delirului, care nu mai avea nicio legătură cu realitatea.

Furia îl îneca într-o asemenea măsură, încât aerul îi devenise insuficient. Doar gândul că ar putea primi vești despre Andreea îl împiedică să trântescă telefonul pe asfalt, să-l facă țandări. Trebuia să fie rațional, nu era momentul reacțiilor impulsive și proteste.

Clar, nu se putea înțelege cu femeia, era mult prea incoerentă. Posibil, murată în alcool până-n vârful unghiilor. Sau doar foarte, foarte panicată. Cel mai probabil, ambele variante.

Ce-i rămânea de făcut? N-avea cum să ajungă în apartamentul ei. Ferestrele camerei reflectau, parcă ironic, lumina soarelui de octombrie, ca două rânjete gălbejite. Dincolo de ele, într-o cameră micuță, într-un sertar de noptieră, se găsea, poate, singura explicație a dispariției Andreei. Iar asta îl înnebunea.

Ușa de intrare în scară începu să se deschidă, împinsă cu greutate de un bătrân cu pielea ridată și gălbejită, cu alură de mumie dezgropată de curând. Purta o căciulă de blană în stil sovietic, cu clapetele trase peste urechi, disproportionat de călduroasă pentru vremea de afară. Edi se hotărî într-o secundă: era o invitație pe care i-o trimitea soarta.

– Stați, intru și eu!

Păși hotărât în interiorul scării, trecând fulgerător pe lângă bătrânelul nedumerit. Genunchii îi tremurau

de emoție. Știa de la Andreea că maică-sa, când era amețită, uita uneori să încuie ușa de la intrare. Iar acum, la consumul de alcool se adăugase și panica.

Ușa apartamentului, veche, comunistă, aceeași de la construcția blocului, îl întâmpină cu ostilitate. Fără să șovăie, băiatul smuci clanța și împinse cu putere; spre încântarea sa, nu simți nicio rezistență. Din prag îl lovi o duhoare de aer închis, alcool și mucuri de țigară.

În bucătăria minusculă, farfuriile murdare, ceștile cu zaț pe fund, sticla de vodcă pe trei sferturi golită și oalele îngrămădite în chiuvetă, cu resturi de mâncare uscată pe ele, alcătuiau o priveliște care-l îngrețoșa, însă nu era timp de judecăți de acest gen. Venise cu un scop precis. Se năpusti spre camera Andreei, unde, pe pat, era împrăștiat teancul de caiete scrise de mână, cu numele lui pe fiecare copertă.

*

28.03.2013

De ce primesc în fiecare dimineață crenvurști la micul dejun?

Urăsc crenvurștii!

Și te urăsc și pe tine!

Da, pe tine, cu bretonul tău șaten, puțin ondulat, care îți intră mereu în ochii ăia drăcesc de nereușiți, de un verde închis, aproape căprui, mult prea apropiați de nas. Știai că pe irisul stâng ai o minusculă pată aurie, total nepotrivită cu restul? Un defect atât de mic, de neobservat, încât nimeni nu ți-l cunoaște, în afară de mine.

Îmi și imaginez rânjetul tău prostesc și încrezut, dac-ai putea să-mi citești gândurile. E de rahat chestia asta cu dorința – stai și te gândești la cineva, toată ziua, știi că totul s-a sfârșit, că nu mai există nicio speranță, simți cum devii mică, mică, din ce în ce mai mică și străvezie, dar durerea, naiba s-o ia, nu se subțiază, nu se topește; rămâne acolo, erodează, virusează și compromite un întreg sistem care, odată, a reprezentat o ființă umană funcțională din punct de vedere emoțional.

Despărțirea noastră e prețul pe care a trebuit să-l plătesc pentru locul ăsta, care se presupune că ar trebui să fie cel al vindecării mele. Pe care tu ai fost dispus să-l plătești, fără ezitare.

Te urăsc din tot sufletul.

Acum ar trebui să fiu la școală, să-mi etalez vreo nouă pereche de blugi. Să mă ascund în spatele liceului, poștind o țigară cu câțiva colegi. Să mă stresez cu gândul la testul de la mate sau fizică. Sau să tocesc pentru bac.

Dar nimic nu mai e normal în viața mea, de mult. Am refuzat de ceva vreme dreptul la normalitate. Așa că, în loc de asta, înfulec crenvurști pe o felie de pâine udată cu lacrimi.

Mi-ai întors spatele, m-ai lăsat baltă aici, singură printre toți străinii ăștia binevoitori, care se chinuie să salveze ceea ce nu mai poate fi salvat.

Ți-am menționat deja că urăsc căcaturile ăstea de crenvurști? Am citit undeva că-i fabrică dintr-o pastă obținută din toate resturile care rămân în urma procesării cărnii. Asta mă face să-mi imaginez că în bucata din fața mea sunt amestecate, de-a valma, așchii de oase,

gheare, pielețe, mațe și alte scârboșenii, asezonate cu niște chimicale care să le dea gust.

Și, al naibii gust, chiar e bun!

Nu mă pot abține să nu înfulec. Aproape pe nemestecate. Dau din fălci, înghit și mi-e scârbă. Scârbă de pasta aia rozalie, solidificată, de pâinea un pic uscată pe care zace, scârbă de mine, mai ales, că halesc cu atâta poftă mizeria asta.

Aici e întuneric mai mereu și miroase a somn și a renunțare. Cu toate eforturile pe care ei le fac ca locul să nu arate chiar așa deprimant, gen mobile colorate și ghivece cu flori. Dar toată lumea știe. Se simte duhoarea de oameni bolnavi, fizic și psihic. Se simte gustul suferinței umane.

Cu toate astea, e un fel de relaxare tristă, sau cel puțin resemnată. Majoritatea grijilor dispar când ești aici.

Trăiești înconjurat de foliile argintii, ce adăpostesc medicamente îmbietoare, lucioase; înconjurat de șirurile de fiole, de pachetele imaculate din pântecul cărora se scot seringile nou-nouțe. Da, viața e atât de simplă, atât de reconfortant de confuză în prezența liniștitoare a schemelor de tratament, a calmantelor și a mirosului de dezinfectant.

În locurile de genul ăsta e mereu liniște, o liniște nefirească, aproape conspirativă, întreruptă doar de șoapte complice și de zornăitul pastilelor în tăvițe. Căci se iau pastile, fără număr, cu zecile. Aerul e cald și stătut și parcă niciodată nu se aude zgomot de pași. Toată lumea poartă papuci de spital, cu tălpi ușoare, orto-

pedice. Parcă îi vezi, doctorii, psihoterapeuții, asistentele, plutind cu toții, ireal, ca niște fantome, deasupra lumii ăsteia de coșmar. Pe neauzite, încercând să nu deranjeze.

Dar tăcerea are ceva cu adevărat neliniștitor, parcă îți dorești să auzi pe careva hăhăind prosteste, în gura mare, strigând niște insulte sănătoase, extrase din mълul cel mai mizerabil al limbii române. Poate, atunci, nu te-ai mai simți ca un bolnav foarte grav, ca un muribund, eventual, sau ca cineva care a murit deja și în jurul sicriului toată lumea vorbește în șoaptă, ca și cum zgomotul excesiv te-ar mai putea deranja în vreun fel.

Așa mă și simt, ca un fel de cadavru. Sau ca un om foarte bătrân, pe lângă care a trecut de mult cea mai bună parte a vieții, căruia i-a rămas doar amărăciunea, să-i țină de urât. Parcă toată adolescența mea, cu tot ce avea ea spumos și poetic, a rămas în urmă, atât de departe că a devenit imperceptibilă, un mic punct luminos ce se stinge în noapte.

E ciudat să gândești așa la doar 18 ani.

Însă așa putea spune că e doar vina ta, iubitul meu, cel care citești (sau mai degrabă nu) aceste rânduri. Întotdeauna a fost vorba doar de tine, prezența ta a existat, invizibilă și neclintită, în spatele fiecărui gest și fiecărui cuvânt al meu. Căci a fost o vreme în care noi doi am fost o unică ființă.

Apoi, totul s-a nărui.

*

31.03.2013

Mi-a plăcut dintotdeauna de tine, presupun.

Am fost colegi încă din clasa întâi. Pe atunci erai doar un puști cam bleguț, drăgălaș ca orice băiețel de șapte ani. Plin de energie, mereu cu zâmbetul la îndemână, dar ascultător și liniștit. Da, ai fost mereu un copil cuminte. Ca și mine, de altfel.

Doar că tu aveai o personalitate eclatantă. Eu eram timidă, ștearsă, ne semnificativă. Genul care trece neobservată. Tu erai lumina, eu, întunericul.

Aveai un mod de a povesti absolut inimitabil. Când vorbeai, participau la povestea ta mâinile, picioarele, fața, părul, absolut tot corpul tău era tras de valul ăla de entuziasm. Și mai ales ochii, se holbau, efectiv, încercând să cuprindă întregul univers în verdele lor adânc. Mimica, gestică, tonul vocii, toate contribuiau la carisma ta. Naturalețea și siguranța de sine cu care perorai sau râdeai mă subjugau, aș fi fost în stare să stau ore în șir și să ascult aventurile ălea, care erau, în mod evident, inventate (tu, în pădure, întâlnindu-te cu un urs, tu, călătorind singur cu trenul, noaptea, până la București, tu, spionând niște teroriști și altele asemenea). Pe cât erau de gogonate poveștile, pe atât erau de creative și spuse cu un farmec de neimaginat.

Și nu eram singura care te apreciam. Se poate spune că erai un tip carismatic. Mereu ți-am invidiat ușurința cu care relaționeai cu cei din jurul tău, cu care legai și dezlegai prietenii. Exista o aură magnetică în jurul tău, fără să depui vreun efort s-o întreții, pur și simplu te născuseși așa. Toți voiau să fie prieteni cu tine.

În cazul meu, niciodată lucrurile n-au fost simple. De când mă știu, am avut dificultăți în a crea și cultiva relații interumane. Un fel de scepticism, o rețineră în a mă apropia de ceilalți, în a mă deschide. Îi priveam cu o admirație invidioasă pe toți cei care făceau cu grație piruete pe scena vieții, în timp ce eu mă mișcam cu greutate și stângăcie.

Lipsă de sociabilitate care s-a agravat drastic după ceea ce mi s-a întâmplat la doisprezece ani. Dar n-are rost să răscolesc rahatul acum.

Cred că, la început, asta m-a atras la tine. Privindu-te, vedeam niște abilități sociale pe care mi le-aș fi dorit. Și, apoi, toți colegii voiau să fie prieteni cu tine. Iar eu trebuia să mă înscriu în *trend*.

Gândire critică zero, pe vremea aia. Eram ca o maimuță, îi copiam pe ceilalți, cum fac toți copiii la șapte ani.

Însă am început să te plac cu adevărat, pentru ce erai tu, mult mai târziu, prin clasa a treia.

Terminaserăm orele în ziua aia și eram un mic grup care mergeam singuri acasă, nu așteptam să vină părinții să ne ia. Bineînțeles, plecasem odată cu tine, de altfel făceam zi de zi un ocol de vreo zece minute doar pentru a parcurge o mai mare parte din drum în compania ta. Dar asta în paranteză fie spus.

Cu siguranță îți amintești și tu întâmplarea la fel de bine ca mine, doar că n-ai știut niciodată cu adevărat ce impact a avut asupra mea. Era un decembrie friguros și înzăpezit. Abia ieșisem din curtea școlii, când am văzut doi băieți dintr-o clasă de-a patra care aruncau cu bulgări într-un cățel.

Era un puiuț de vreo 2-3 luni, cu blănița încâlcită și murdară. Tremura și scheuna subțirel. Încerca să fugă, dar avea o lăbuță scrântită și, de câte ori se îndepărta, cei doi îl aduceau înapoi la bulgăreală, lovindu-l cu piciorul.

E greu de imaginat ce cruzi pot fi uneori copiii. Nu cred că intenționau neapărat să facă rău, dar ceva era defect în sufletul lor. Le lipsea complet empatia, sau poate erau și ei victimizați, la rândul lor.

N-aș putea descrie furia pe care am simțit-o în momentul ăla. Aș fi vrut să sar la ei, să-i trântesc pe jos, să-i lovesc cu picioarele și cu bulgări înghețați, să simtă și ei ce simțea bietul animal.

Dar ce poate face o fetiță în confruntarea cu doi băieți dintr-o clasă mai mare?

– Lăsați câinele în pace, am auzit, brusc, vocea ta.

Nu mai aveai nicio urmă de jovialitate în priviri. Ca și mine, erai pe punctul de a exploda.

– Vezi-ți de treaba ta, a mormăit unul dintre agresori.

– Am zis să lăsați câinele în pace, ai repetat, încercând să îngroși tonul, pe cât posibil.

– Bă, Edi, s-a întors spre tine cel mai înalt dintre bătauși, uite care-i faza, tu ești băiat fain, n-avem nimic cu tine. Lasă-ne în pace și cară-te, dacă nu vrei să ți-o iei!

La amenințarea fără echivoc, ceilalți doi colegi care ne însoțeau au făcut un pas în lateral, pregătiți s-o ia la fugă. Tu, însă, ai rămas neclintit, încruntat.

Erai destul de înăltuț pe vremea aia, dar tot slăbănog, ca și acum. Amândoi puștii ăia erau mai bine făcuți ca tine.

Bănuiesc că te speria ideea unei înfruntări. Nu erai nici pe departe vreun forțos. Dar, acum, cauza o cerea. Iar furia te făcuse să uiți de orice prudență.

– Nici eu nu vreau să mă bat, ai argumentat. Dar e câinele meu. Dați-mi-l!

– Pe naiba! De ce minți?

– Ba nu mint! E câinele meu!

– Pe bune? De când?

– De azi!

Ai avut dreptate. Din acea zi, Nero a fost companionul și prietenul tău fidel, umbra ta, s-ar putea zice. Încă mai e.

N-au mai contat pumnii primiți, buza zdrelită, care ți-a rămas umflată câteva zile, sau spălătura cu zăpadă. Te-ai ridicat de pe jos, ai luat cățelușul în brațe, ca pe un trofeu, cu grijă să nu-i atingi lăbuța rănită, și te-ai îndreptat victorios spre casă.

– Îți dă maică-ta cu el în cap, a profetizat unul dintre colegi, care asistase la bătaie de la o distanță sigură, dar acum își recăpătase glasul.

– Ba nu! E câinele meu, ai repetat, ca un papagal.

Erai setat pe asta. Nimeni și nimic nu te putea deturna.

Descopeream, uimită, o rezervă nebănuită de bunătate la băiatul popular și aparent superficial. Ochii tăi verzi și magnetici se umpluseră de o duioșie necunoscută mie până atunci, în timp ce mângâiai blănița înghețată a micului animal. Mă simțeam ca și cum aș fi găsit o cheie care descuia un cotlon ascuns al sufletului tău, necunoscut celorlalți.

Cred că atunci am realizat, în mod confuz, că ești un om minunat. Un om cu care mi-aș dori să împart spațiul și timpul.

*

3.04.2013

Aceleași zile gri trec pe lângă mine în marș forțat, cu ritmicitatea lor exasperant de previzibilă. Câteodată, simt că-mi vine să pocnesc de atâta plictiseală și tristețe, c-aș vrea să-mi crească aripi în dreptul claviculelor, sau oriunde, să mă ridic deasupra lumii ăsteia anoste, deasupra suferinței fizice și sufletești, să nu mai fiu decât un ghem strălucitor de vibrații pozitive, care se unește cu infinitul și se scufundă într-o uitare extatică.

Oare când mori dispar toate energiile rele și rămâi doar cu starea aia de bucurie pură pe care *știi* că sufletul meu e capabil s-o simtă?

Ce bine-ar fi!

Singurul lucru care mă mai ține pe linia de plutire e scrisul în caietul ăsta, rânduri adresate ție, fostul și unicul meu iubit, pe care probabil că nu le vei citi niciodată. Căci ele sunt doar refularea mea, evadarea din realitatea asta îngrozitoare, în care răposata noastră relație a fost făcută ferfeniță.

Ar putea fi scrisul salvarea mea?

Din câte-mi amintesc, dintotdeauna mi-am dorit să fiu scriitoare. Aș putea spune că din clasa întâi, de când am învățat să caligrafiez primele litere. Mă fascina înlănțuirea de semne, trasate pe o foaie de hârtie, care

nu însemnau nimic luate individual, erau niște simple fragmente de linii drepte sau curbe, însă, combinate, căpătau atât de multe sensuri. Cu ajutorul acelu set limitat de liniuțe și bucle aveai puterea de a exprima tot ce-ți trecea prin cap.

În clasa a doua, de ziua mamei, am vrut să-i fac un cadou. Că, de, eram mare acum. Problema era că n-aveam niciun ban să-i cumpăr ceva. Așa că am luat o coală de hârtie roz, am decupat-o și am colorat-o cât de artistic am putut. Trebuia să iasă o felicitare. Pe ea am scris mare, caligrafic, deasupra liniilor trasate ușor cu rigla, pe care am uitat să le șterg apoi, o poezie compusă de mine special pentru acea ocazie: *Mami, tu mă iubești/Și mereu mă ocrotești/ Și eu te iubesc/Și la tine mă gândesc.*

Cred că a fost cel mai frumos cadou pe care i l-am făcut vreodată. Cine ar fi putut ghici că, doar câțiva ani mai târziu, aveam să-i zdrobesc inima?

Era impresionată, i-am văzut în colțul ochilor niște urme de lacrimi pe care se străduia din răspuțeri să le ascundă. M-a strâns în brațe, apoi a dat fuga să se laude cu felicitarea mea la tata și Olivia.

Nici nu-ți poți imagina ce mândră m-am simțit!

A fost momentul când am conștientizat ce putere extraordinară au cuvintele asupra sufletului uman. Și am știut, încă de atunci, că asta vreau să fac în viață. Să scriu, să înșir cuvinte melodioase, magice, cuvinte care să însemne ceva pentru cei din jur, care să-i facă să viseze, să zâmbescă, să se emoționeze.

Era ca și cum aș fi avut o superputere. Ceva care îmi permitea să fac întreaga lume fericită.

Acum, toate astea mi se par atât de ireale! Atât de puerile și stupid de idealiste! Unde e fetița aia, cu zuluflii castanii prinși în agrafe în formă de fluturi multicolori, care voia să facă doar bine? Unde a dispărut zâmbetul mamei? Unde a dispărut zâmbetul meu?

Universul s-a prăbușit, fără niciun avertisment, peste umerii mei, în clasa a șasea, în ziua aia blestemată de aprilie, despre care nu vreau să vorbesc acum. Atunci am pierdut iluzia că lumea ar fi frumoasă, iar eu, un om bun.

Dar hai să nu mă victimizez inutil. În fond, eu sunt singura responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat. Nu mai pot schimba trecutul, dar pot măcar să-l accept cu stoicism, cu resemnare, cu o oarecare demnitate, dacă pot spune așa.

Cert e că, de atunci, mi-a pierit total cheful de a mai înșira cuvinte frumoase. Pentru că am conștientizat că nu-i pot face pe ceilalți fericiți. Și nici măcar pe mine.

Toată acea cascadă nesfârșită de cuvinte, care îmi stătea mereu atârnată de vârful pixului, a secăt, brusc. Nu-și mai avea rostul. Caietele pline de desene și texte drăguțe și vesele au dispărut.

Bineînțeles, scriam în continuare cele mai frumoase compuneri din clasă. Eram veșnic lăudată de profa de română. Îmi propusese de nenumărate ori să particip la diverse concursuri literare pentru elevi sau, măcar, să public în revista școlii. O refuzasem sistematic, cu încăpățănare, dintr-o plăcere a autoflagelării pe care doar eu și psihoterapeuta o înțelegeam.

Nu eram îndreptățită să fiu scriitoare. Marii scriitori trebuie să aibă și suflete la fel de mari. În cazul meu, cel mai bine era să rămân o anonimă.

Și, apoi, odată cu adolescența, am început să am alte preocupări. Și, prin „alte preocupări”, mă refer, de fapt, la tine.

*

5.04.2013

Foarte multă vreme am fost premianții clasei, tu și cu mine. Nu pun aici la socoteală primii ani, când toată lumea ia note bune și fiecare elev e un potențial campion al școlarității. Clasele primare nu prea pot fi socotite relevante. Dar, cu timpul, lucrurile au început să se nuanțeze. Ca la un maraton, unde, odată cu consumarea kilometrilor, plutonul fruntaș se subțiază din ce în ce mai mult. Pe nesimțite, până la sfârșitul clasei a șasea, rămăseserăm doar noi doi, înaintea tuturor.

Nu știu, poate a fost și o dorință, mai mult sau mai puțin conștientă, de a-ți atrage atenția. Erai premiant; în consecință, trebuia să fiu și eu premiantă.

Căci atracția mea puerilă pentru tine nu dispăruse odată cu trecerea timpului. Era acolo, pe fundal, un murmur discret în conștiința mea, aproape insesizabil, dar totuși prezent.

Și, apoi, a fost acel septembrie de la începutul clasei a șaptea, când ai apărut la școală degajat, bronzat, cu ochelarii de soare pe vârful capului. Purtai o cămașă în carouri, cu mânecile suflecate, și ceas Swatch. Nu știu cum, dar, deodată, nu mai aveai mutra aia de tocilar aiurit. Aveai stil.

Te înălțasei puțin în cele trei luni de vacanță. Erai, parcă, și mai slab. Îți lăsasei părul un pic mai lung, ceea ce îți dădea un aer oarecum boem, intelectual, cel puțin așa mi se părea mie. În perioada aia începusem să citesc mult, de-a valma, cărți clasice și porcării comerciale, căci încă nu-mi formasem gusturile literare. Însă aveam o admirație crescândă pentru oamenii de litere și de cultură. Dacă renunțasem la ideea de a deveni scriitoare, mă vedeam, în schimb, ca o intelectuală sarcastică și mizantropă, scârbită de viață.

Iar acum, aveai și tu același aer un pic arogant, cum îi stă bine unui adolescent rebel, o privire drăcesc de persiflatoare în spatele bretonului care se ondula ușor deasupra genelor lungi și arcuite... da, era destul să faci orice față să se topească! Sau, cel puțin, să mă facă pe mine să mă topesc. Parcă începutul de an școlar ne-ar fi metamorfozat pe amândoi, în același mod. Eram pe aceeași lungime de undă, împărțăseam aceeași amărăciune existențială.

Festivitatea de deschidere a continuat, anostă ca de obicei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum lumea mea n-ar fi fost zguduită de prezența ta. După, am urmat-o pe dirigă în clasă, pentru a primi orarul și manualele.

Școala avea acel miros caracteristic, de care uitasem peste vară. Un miros greu de definit, în compoziția căruia intrau, probabil, lemnul lăcuit, lambriurile, substanțele dezinfectante folosite la curățenie, naiba știe ce altceva... Dar era specific ei. Liceul nu miroase în niciun fel, e neutru, pur și simplu neutru și șters.